

Jesperfen: Det ligger mig paa Hjerte ligesaameget som nogen Anden, at denne Sag skal faae en Ende; men jeg tilstaaer, jeg har ikke mindste Frygt for, ifald vi stryge § 1 ud af dette Forslag, og forøvrigt lader det gaae i de Klader, det har, at da Landsthinget skulde sende os det tilbage; dertil troer jeg dog, at have for stor Erfaring. Den ærede Justitsminister talte om, at Bestemmelsen i denne Paragraph har engang tidligere været paa Bane, nemlig i Provindsstiftenderne; men jeg vil ret inderlig bede Thingets Medlemmer at glemme det Synspunkt, hvorfra Sagen dengang blev betragtet. Det var nemlig som en oeconomisk Sag for Procuratorerne; det var nogle af dem, som havde bragt den paa Bane, fordi de troede at faae Indtagter af den. Men her er Sagen ikke kommet frem fra dette Synspunkt, og jeg haaber her er ikke en Gæste, som vil tiltræde det (Hør!). Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) siger, at da Parterne dog maa møde i Politteretter ved Fuldmægtige saa skal man ikke udelukke dem fra at bruge de bedste Fuldmægtige. Men man maa lægge Mærke til, at paa det Sted, hvor det er allervigtigst, nemlig under Forligsprøven, der vil dette Lovforslag udelukke Procuratorerne fra at være tilstede, og der er det, at de efter min Overbevisning kunne gjøre Nytte. Man kunde naae det Formaal, som Udskillige synes at eftertrægte, ad en langt simplere Vej; man kunde sige: Politteretsforhandlingerne skulle foregaae for aabne Døre (Hør!). Jeg har ikke villet stille noget Forslag i saa Henseende, skjøndt jeg troer, at nu de Flestes Anskuelse kunde forenes derom. Det var en saa simpel Vej at følge, og jeg tilstaaer, jeg troer, at dette kunde paabydes som en administrativ Foranstaltning, thi jeg erindrer idetmindste ikke, at der er noget udtryffeligt Forbud i Lovgivningen derimod. Hvis vi nu strøg § 1 ud, og den ærede Justitsminister, foranlediget af vor Discussion, vilde tilkjendegive Politteovrighederne, at Polittefagers Behandling skulde foregaae for aabne Døre, saa vilde jeg for min Part være fuldkommen tilfredsstillet.

Næ: Ja deri vil jeg ogsaa være enig med den sidste ærede Taler, at det vilde for-

andre Sagen overmaade meget, hvis Politteretterne holdtes for aabne Døre under offentlig Control; men dette foreligger nu ikke her til Afgjørelse. Forresten er jeg ogsaa enig med de ærede Talere, som mene, at man engang maae standse med Forbedringer ved en Lov; men Spørgsmaalet er, naar man skal standse dermed, og jeg troer nu, at man hellere bør overlade dette til det — modererende Element: Landsthinget (Latter); ja det er jo en politisk Smagsag, som maa afgjøres efter Enhvers forskjellige Begreber herom. Jeg troer tillige, at da man i Landsthinget har meent, at man kan og bør, hvor der i en Sag er en bestemt afvigende Meningsforskjel tilstede, i al Gemytlighed sende den tilbage til Folkethinget igjen, vi da ogsaa kunne gjøre det Samme, og da Landsthinget netop deri har vist sin store Selvstændighed, saa troer jeg, at ogsaa vi bør lægge en saadan for Dagen . . .

Formanden: Den ærede Taler har tidligere, tilligemed flere, været enig i, at man ikke her skulde fremkalde nogen Betragtning af Landsthingets Handlemaade.

Næ: Ja, men jeg troer dog, at det Hensyn som her er foreliggende, giver Anledning til nye Betragtninger, i alt Fald giver Berettigelse til den Mening, som man navnlig i dette specielle Tilfælde kan have, at Landsthinget, naar det fik Leilighed til igjen at behandle Sagen, vistnok vilde vide at vurdere, at det Thing, som havde taget Initiativet i Lovforslagets Behandling, med uforandret Anskuelse paany udtalte sig derover. Naar den ærede Deputerede for Aarhus Amts 3die District (Blach) har formeent, at det vilde bidrage til at forvikle Sagen meget, naar Procuratorerne fik Udgang til Forhørerne, saa maa denne hans Mening, skjøndt den er forskjellig fra den, han for ikke lang Tid siden havde, vistnok mere beroe paa en Slags Mistillid til Brugen af retskyndige Mænd ved Sagernes Forelse overhovedet eller en Frygt for, at, i det Hele taget, enhver Proces, saaledes som Proceduren hos os er beskaffen, giver Anledning til megen Vidtøstighed. Men jeg troer dog, at det maa i Almindelighed erkendes, og det har vistnok saa Mange af os havt Leilighed til at erkende, at det netop er paa en Sags aller-